

ROEDING

Nº 11 AUGUSTUS 3^e JAARGANG 1925

ROEPING - MAANDSCHRIFT VOOR SCHOONHEID IN LEVEN
 EN LEVENSUITING - HOOFDREDAKTEUR: DR. H. W. E. MOLLER.
 REDAKTEUREN: DOM CONSTANTINUS BOSSCHAERTS, O.S.B. -
 W. VAN KALMTHOUT - M. MOLENAAR M.S.C. - KAREL VAN
 DEN OEVER - JOZ. WIELDERS

ALLES VOOR DE REDAKTIE TE ZENDEN AAN DR. H. W. E. MOLLER, TILBURG
 BIJ ONGEVRAAGDE BIJDAGEN GELIEVE MEN POSTZEGELS IN TE SLUITEN
 VOOR MOGELIJKE TERUGZENDING

„ROEPING” verschijnt de 15de van iedere maand; 12 maandelijke afleveringen, met platen afzonderlijk op kunstdrukpapier.

De intekeningsprijs is gld. 10,— in 't jaar; over de post gld. 10.50, te voldoen in twee halfjaarlijkse termijnen van gld. 5.— of gld. 5.25, telkens na verschijnen van de 2^e en de 6^e aflevering. Men verbindt zich voor de hele jaargang.

Afzonderlike nummers, zolang ze voorhanden zijn, gld. 1.00.

Uitgegeven bij: J. J. ROMEN & ZONEN, Roermond.

INHOUD

W. LUTKIE, Pr., Magnanimiteit	497
HENRI BRUNING, Het Hart	504
„ „ „ De Lantaarnopsteker	508
WIES MOENS, Tekens	509
PIERRE KEMP, Voor het onweer	510
GERARD WIJDEVELD, Praeludium (romanfragment)	512
„ „ „ Inkeer	518
„ „ „ Vers	519
J. ADAMS, Pr., Aan een vriend	520
JER. VERMIN, M. S. C., Eik en Zon	522
JOS. VERJANS, Vizie van straat	523
TON KERSSEMAKERS, Aan de rivier	524
JOZEF HOLLANDT, Scherf	525
TH. DE JAGER, Christus gekruist (uit Héliand)	526
JAVU, T' bliuke in den boek (naar Grün)	531
M. MOLENAAR, M. S. C., Angiolino en de lente (van Arthur van Schendel)	532
ERNEST HELLO, Het eenig noodzakelijke (vertaald door C. Baerwaldt)	535

Deze aflevering is voltooid op de voordag van O. L. Vrouw Hemelvaart, 14 Aug. 1925.

HET HART ¹⁾

I.

Ik was een bitter mens:

veel lachende verwachtingen die argeloos en gretig wegdansten —
maar nooit haar echo vonden,

en ondanks dit: veel dwaas=voorbarige vervoeringen — die altijd,
en rauw, werden verbrijzeld;

veel weerloos=samengeknepen angst — die nooit een mèn's verstond:
ze hebben mijn gelaat en mijn stem langzaam gehavend.

Maar uw lach, uw lach vooral.

Wist ge, mijn hart was ééns blij als een jong eekhorentje in de lente.
— Een jonge uitgelaten hond beet plotseling, 'n dag, zijn oogjes toe,
voor goed.

Ik was een bitter mens:

de zware tomeloze drift naar een schoon man=zijn (o! de trotse
vluchten van ster tot ster) zoog zich onlesbaar en onstuimig vast aan
de ruige kracht mijner jeugd: maar mijn kracht werd ontwricht tot
een grimmige vesting:

Ik ben, als zovelen, een bitter' en vereenzaamde opstandeling ge=
worden.

Maar dagelijkse nederlagen hebben ook deze weerloos verslagen.

Het heeft mijn gelaat en mijn stem langzaam en gans gehavend.

Maar uw lach, uw lach vooral.

Wist ge, mijn hart was ééns als een sidderende populier in de door=
waaide morgen. In zijn verholen ruisen nestelden zingende vogels
ontelbaar. Zij wickten uit en kringden rond en keerden weer: als een
juichkreet stond de populier aan de hemel.

Ik was een bitter mens:

een, die het vele weifelend gemijmer zijner ogen, zijn schuchtere
drang naar tederheid iedere dag stilzwijgender begroef. En ge wist
niet, ge wist niet — maar mijn hart was ééns een teer=zingende en
fijn=gebouwde vedel. Hij stiet kapot, kapot, als zoveel anders dat
kapot stiet.

Maar gij, gij hoordet niets dan het springen, het vals springen der
enkele snaren.

Uw lach, uw lach vooral heeft mij gehavend.

Mijn hart, wist ge dit niet? o! dat ge dit niet wist! — mijn hart
was ééns zo'n kleine zoemende diablo: kinderhandjes wierpen het
op, in kinderhandjes viel het terug, 't danste op kinderhandjes.

¹⁾ Uit een binnenkort, in eigen beheer, verschijnende bundel: De Tocht.

O, dit bestendige geneurie, alle dagen, van mijn onverzade hart — het heeft mijn gelaat en mijn stem langzaam en gans gehavend.

Maar uw lach, uw lach vooral.

Ik was een bitter mens:

een die verwilderd greep naar bloemen, en bloeiende takken neer-
rukte, en de ogen van die hij ontmoette wilde zien samentrekken
van pijn.

Ik heb u zo wreed gehaat, u die alles werd gegeven, ik (waarom? ik
wist het niet) die alles weerloos werd ontnomen; u, die niets ver-
langdet, ik, wiens lange leven één zwaar, wreed-schoon verlangen was.

Maar ook dit, deze haat, werd weerloos verslagen: de wilde angst
voor me-zelve gleed door mijn bloed.

Maar uw lach, uw lach vooral versloeg me.

Niets bleef me, niets van al mijne blijdschappen, niets van al de
wilde driften mijner rijke, rode dromen, van al de ontroeringen mijner
tederheid, van al mijn ruige, hartstochtelijke levensliefde. Nederlagen
leed ik, wààr ik mij keerde.

Mijn stappen dwaalden des daags eenzaam gevangen tussen muren
van vale steegjes en in den avond keerde ik weer en mijn armoe
schreide aan het trieste raam zonder uitzicht: schreide haar weer-
loos leed.

Weerloos, als een eenzame dijkhoek in de winter: grijze golven
schaven, schaven grimmig en aldoor; telefoonpalen schragen zich
dwars op in vergeefs verweer tegen de grijze vaart der wolken. Het
water wast, wast; wolken (een rode zon sterft een wilde dood) ver-
donkeren en zakken lager, dreigender aan; golven schaven, schaven
wilder, hoger, koud, hongerig. Zal de dijk standhouden? Neen neen.
Neen neen. Dóórbreken zàl hij: het water wast, het water wast:
duister en gulzig zal het zich neerstorten over de weerloze landen en
alles, àlles zal vergaan.

En nergens een mens. Nergens een lach.

O! in die snoerende angst dat alles genadeloos en verwrongen zal
vergaan — nergens een mens, nergens een lach. — Maar wij bréken
niet! Wij breken nóóit! Wij breken nóóit! — God, o God, moet dit
leven zó gekweld, zo luisterloos zich verlengen en zo luisterloos ver-
gaan? De ziel gedempt, duister, pijn-verwongen, eenzaam? Nóóit,
nu nóóit meer anders. Nóóit een grote daad, nooit een zachte, diep-
doorglansde vreugd, nooit herwonnen mijn trots, nooit herwonnen
mijn kracht, nooit vroegere tederheid, nooit, nooit vervoeringen?

Is dit Uw vreemde wil. Vréémd — nooit was zij zó.

Maar nooit ook was een tijd als deze oud en arm.

't Is goed, 't is goed, dan neem ook dit. 'k Wil (o, 't angstig lachen dat de woorden snikte), 'k wil slaafs-gelaten ook dit leven leven — ver van mijn ziel, ver van mijn hart; ver van mijn ziel, ver van mijn hart een slaafs-gelaten dood.

Toen, toen, o, mijne Broeders.

Vreemd werd het leven.

Vreemd werd het leven.

Weifelend, bedwongen juichend, als de verblijding ener jonge moeder: zij dacht te sterven en zij won twee levens. In de tedersterke welving van haar armen glimlacht het nieuwe leven, en nooit, nooit stroomde zó diep-warm leven door haar armen. — Stroomde dit nooit? Neen, neen, dit stroomde nooit.

Broeders, zo vreemd-innige, zo heimelik-ontloken gemeenschap groeide tussen u en mij; zo zoet-vervoerend ging een verwantschap wimpelen en schuifelen en bloesemen tussen u, tussen u àllen, mijn broeders en mij.

Nog eens — o, 'God! het blijde, het zingende Leven — nog eens woei de Dag open, nog eens, ingehouden, sprong, sprong dit hart uit in de Dag:

Broeders, mijn Broeders, hier is mijn hart. Eerst nu, eerst nu kan ik uw broeder zijn:

hier zijn, hier zijn, al, al mijn nederlagen, hier zijn mijn ogen die van pijn verdroogden, hier zijn mijn wonde, moede handen, hier zijn mijn wonde, moede voeten, hier zijn, hier zijn

àl mijn gebroken dromen,

àl mijn onverzade hongers, àl mijn nooit gelaafde dorsten.

Broeders, o Broeders, nu, nu zal stuwen één zekerheid vast, onweerdhoudbaar vast mijn rode bloed. Mijn hart is sterk. 't Leeft, 't leeft nu als nooit te voor. Neen neen, mijn handen, mijn handen die altijd werden omlaaggeslagen, kunnen nu niet, kunnen nu nóóit meer worden geweerd. Ik ben uw broeder door mijn leed. Gij allen zijt mijn Broeders, gij allen. O! hoe het nu juicht in mij, hoe nu het leven bevend openzingt, hoe ik nu alle mensen, alle dingen teder-genegen ben. Mijn Broeders, mijn Broeders, voor wie ik lijden mag.

HENRI BRUNING

HET HART

VI.

Wat is mijn hart voor u, dit éne hart,
 dat wil gebroken zijn om uwe grote nood.
 — 't Breekt nooit gehéél,
 en nooit, wat brak, geheel om ù.

En àls het brak, gehéél, en heel om ù —
 wat is dit éne hart dan nog bij uwe nood.
 — 'n Nodeloos brood, nu zó vélen om voedsel vroegen.

Maar wàt,
 als 't breken van dit altijd-menslik en zelfzuchtig hart
 nóóit algeheel was, nóóit
 alléén om ú,
 nóóit, nóóit die blijde Offerdood voor al zijn Broeders.
 — Een schuw gekweld gaan, 'n altijd zich schuldig voelen (ogen,
 ogen klaagt mij niet zo aan),
 één lange angst
 om al de hongers die het nooit verzaadde
 en nooit verzaden kàn.

En stadig klaagt een pijn
 in iedere eigen vreugd:
 aan iedere vreugd knaagt 't onrechtmatig voorrecht,
 en iedere vreugd
 vervreemdt zo van uw nood.

Ik blijf een doelloos dier dat om te leven eet en om te eten leeft.

Neen neen, er is niets tussen mij en u,
 niets van die zingende verwantschap, van die broedergemeen-
 schap die mij verblijdde — — —
 Want wat ik geven kòn: àlles: één hart — was pover,
 en wat ik gáf — was niets.

HENRI BRUNING

DE LANTAARN-OPSTEKER

Hij is een kleine, oude man:
 hij doet mij aan Zacheus denken.
 En werd ook die niet, toen de Meester kwam
 een dier geringen die wij niet gedenken.

Langzaam, over en weer, en iedere avond, gaat
 van paal tot paal, van straat tot straat
 zijn sjofelheid:
 die ziet niet op, die ziet nooit op:
 zijn arbeid is gering en in een poovre wijk,
 maar schamelst 't aandeel aan het grote leven.

En zelve weet hij niets van 't zachte beven
 der blijde kleine lichtjes die achter hem ontluiken:
 zijn arbeid is gering: nooit was hij voor iets anders te gebruiken.

Even ziet hij omhoog als hij een lamp aantrekt
 — daarna zakt weer zijn hoofd omlaag.
 Hij niet,
 en niemand ziet
 hoe 'n ogenblik het licht
 stil om zijn schouders vlaagt.

Hij is een kleine oude man:
 'n jongen achter hem blaft
 „sjok-sjok-sjok”.
 Hij, in gedachten, altijd in gedachten, loopt met zijn lange stok
 als 'n oude patriarch met zijn staf:
 zijn hand omklemt hem blij en zacht,
 zijn oog genegen en afwezig lacht.

HENRI BRUNING